

“Dans is de taal van de ziel. Ook zonder geluid zegt het zoveel”

KORTRIJKOP 21 december staat choreografe Isabelle Beernaert na 17 jaar zelf nog eens op het podium van Schouwburg Kortrijk. “Het is spannend om terug te zijn in mijn geboortestad”, zegt ze. Isabelle brengt er haar tiende voorstelling in negen jaar: ‘Laat me’. ‘Laat me m’n eigen gang maar gaan’ de volledige zin in het lied van Ramses Shaffy vormt een rode draad in haar leven. “Ik ben altijd redelijk impulsief en onafhankelijk geweest”, vertelt Isabelle lachend.

DOOR PETER VAN HERZEELEChoreografe en danseres Isabelle Beernaert is in Kortrijk geboren en woont in Kluisbergen. “Ik vind er rust in mijn zeer drukke leven. Ik heb die rust bewust opgezocht na een moeilijke periode in mijn leven”, aldus Isabelle, die op 8-jarige leeftijd alleen naar de Koninklijke Balletschool van Antwerpen trok en er op internaat zat. “Ik heb toen mijn passie gevolgd.” Aan 13 jaar wist Isabelle dat ze choreografe wilde worden. “Ik was daar heilig van overtuigd dat ik dat wilde zijn.” Isabelle werd choreografe en haalde volle zalen van Antwerpen tot Amsterdam. Ze won in 2011 het dansprogramma The Ultimate Dance Battle, en scoorde nadien met choreografieën voor het VTM-programma So you think you can dance. Sinds 2010 brengt ze elk jaar een eigen dansproductie in de zalen. Nu is Isabelle toe aan haar tiende productie in negen jaar tijd. Op 21 december brengt ze haar nieuwste productie onder de noemer ‘Laat me’ in Schouwburg Kortrijk. “Een theater is de meest magische plaats op de wereld.”

Hoe was je jeugd eigenlijk op 8- en 13-jarige leeftijd?

“Een beetje moeilijk wat taal betreft en ook het alleen zijn. Met op internaat te zitten was de matriarchale band ook een beetje weg. Later zijn mijn ouders ook gescheiden (stil). Mijn mama is Frans-Italiaans, ze is dus temperamentvol en sprak Frans. Ik ook. Dat temperamentvolle heb ik van haar mee. In Antwerpen op de balletschool spraken we Nederlands en Engels.”

Hoe is het de voorbije jaren geweest?

“Soms zeg ik van mezelf dat ik een zigeunerin ben: altijd onderweg voor audities, repetities, optredens, bezig zijn met projecten. Je moet ook weten dat wij geen subsidie krijgen. Je moet wel een goede financiële bodem hebben om een gezelschap verder uit te bouwen. Subsidies zitten te veel in vakjes: denk maar aan commerciële en hedendaagse dans, moderne dans, klassiek ballet, musical, enzovoort. Soms pas je overal en nergens in. Vandaar dat ik ook altijd mijn eigen ding heb gedaan met mijn eigen pad te kiezen. Ik heb het mezelf niet gemakkelijk gemaakt, laten we het zo formuleren (lacht).”

Wat moeten we ons voorstellen bij je twee vorige producties? Het leidt naar ‘Laat me’, je nieuwste productie.

“Dat is een lang verhaal. Al van jongs af zei ik dikwijls ‘ach laat me, ik zal mijn plan wel trekken, ik zal mijn ding wel doen’. Ik heb dat trouwens altijd volgehouden en alles verliep goed en vlot. Enkele jaren geleden kwam ik echter in een woelige periode terecht.

Als je op een bepaalde leeftijd komt, denk je over meerdere dingen meer en meer na, het meer ingetogen zijn komt in plaats van het onrustige. Veel dingen vallen dan ook op hun plaats. Bijna al mijn producties leunen aan bij mijn gevoelswereld. In mijn achtste productie ‘Tabula Rasa’ maakt ik schoon schip met mijn verleden: ik kwam tot een nieuw inzicht. Ik voelde me helemaal terug. Ik vertaalde dat in mijn negende productie ‘Le temps perdu’. Daar keerde ik terug naar de essentie. We staan soms versteld hoe snel de tijd vliegt. Door sociale media moeten we altijd meer en meer presteren. We willen te veel en luisteren te weinig naar onszelf, terwijl het juist een zaak is om de goeie keuzes te maken voor het te laat is, vanuit ons hart. Vandaag kijk ik echter anders naar het leven dan vroeger. Is dat ouder worden? Ik weet het niet. Ik ben altijd impulsief en passioneel geweest in mijn doen en laten en mijn ballet/dans. Dat kostte op een bepaald moment z’n tol. Ik heb nergens spijt van, dat niet. Ik vond wel meer evenwicht tussen mijn vele werk en mijn familie. Daar geniet ik nu van.”

Voor ‘Laat me’ werk je met zeer gekende nummers uit Nederland en Vlaanderen. Vertel.

“Mijn adagium ‘Laat me, laat me nu m’n eigen gang maar gaan’, ben ik niet vergeten. Bij die zin hoort ook nog ‘ik heb het altijd zo gedaan’. Die zin is me op het lijf geschreven en past in mijn huidige filosofie. Plus, ik wilde daar iets mee doen en dan kom je natuurlijk terecht bij het nummer van Ramses Shaffy. Eigenlijk is het een vertaling van ‘Vivre, vivre, c’est ma dernière volonté’ van Serge Regianni. Ik ben dan op zoek gegaan naar Nederlandstalige nummers met inhoud. Het moest spontaan gebeuren en geen cerebrale keuze zijn: instinctief, uit de onderbuik en uit het hart. Niet met het hoofd. Natuurlijk heb ik wel eens getwijfeld. Het leuke is dan dat dit een creatief proces is.”

Hoe gaat dat in zijn werk zo’n productie maken?

“Dat is intens werk, dat is bijna een boek schrijven als je de negen andere meetelt. Ik hoor een nummer van die of die en zie er beelden bij: al een soort van choreografie. Ik luister naar mijn ziel die een kreet geeft. Die kreet uit zich via het lichaam en vertaalt zich bij mij in een beweging, in dans, in een choreografie. De selectie maken van de nummers was niet zo gemakkelijk, het was wel een emotionele reis. Ik heb een enorme levensernst, maar kan nu meer relativeren. Ik ben eigenlijk verliefd op het leven en daardoor krijg je strijdkracht en kan je de discipline opbrengen om dit te doen: zowel als danser als choreograaf.”

Een tipje van de sluier?

“Graag. Voor de allereerste keer zit er ook humor in mijn voorstellingen. Zelf doe ik ook een dansperformance.”

Heb je nog een droom?

“De productie ‘Le temps perdu’ hebben we vorig jaar twee keer met een 45-koppig orkest gedaan in Carré Amsterdam. Dat was een droom die uitkwam, maar het kostenplaatje is groot, dus niet steeds herhaalbaar. Hopelijk zal ik in de toekomst hier meer mogelijkheden voor hebben, want live muziek is fantastisch.”

Wat betekenen Kortrijk en de Leie nog voor jou?

“Terug thuis komen. Mijn roots liggen hier. De Sint-Maartenskerk, de braderies, de Voorstraat, de vele winkels, de Lange Steenstraat, de Sinksenfeesten, schoenwinkel Verduyn, noem maar op. Het Vandaleplein waar ik ging ravotten. Mijn opa John die in de buurt een kapperszaak had. En natuurlijk mijn papa Geert Beernaert en zijn muziekwinkel waarin ik ben opgegroeid. De Leie is voor mij nog altijd de Broeltorens, de nabijheid van de Budascoop. Als klein meisje was dit de pleisterplaats voor ons, jongeren. We hingen er rond en vertelden onze verhalen. Het is hetzelfde als in een beroep, je groeit er in en je moet dingen loslaten en ruimte geven. Kortrijk had een impact op mij en heeft me gemaakt tot wie ik ben.”

Hoe zou je jezelf omschrijven?

“Goh ... een heel pakket en in willekeurige volgorde (lacht): resoluut, iemand met empathie, energiek, melancholisch, soms kwaad, soms twijfelend, soms triest, gelukkig, positief, spontaan, emotioneel, gedreven, impulsief want ik volg graag mijn innerlijke stem, soms rustig, passioneel, nieuwsgierig, leergierig, steeds op zoek naar de ziel in iets. Weet je: dans is de taal van de ziel. Het maakt geen geluid, het is stil, maar tegelijkertijd zegt het zoveel.”

Hoe zou je dit gesprek willen afsluiten?

“Leven is dans, dans is leven. Het is een droom die waar gemaakt is, voor mezelf dan. Voor anderen hoop ik dat ze ook even de tijd nemen om stil te staan bij ons jachtige bestaan en misschien een beetje meer luisteren naar elkaar. Het leven is al zo kort en het is al zulke moeilijke wereld. Ik hou van het leven, je moet het hartstochtelijk omarmen.”

Copyright © 2019 Roularta Media Group. Alle rechten voorbehouden